

Conjugar la vida o Com jugar la vida (El corrent M. G.)

Al pròleg del llibre-catàleg *Poble Nou 1985-1999* (Ed. Godoy. Barcelona 1999), de l'artista Mateo Vilagrasa, el filòsof Rafael Agullol ens parla de l'existència d'un espai de tensió i de contraposicions on es configura la germinació d'una idea. Anys abans -el 1986- el poeta i crític Jaume Pont, en la introducció al seu llibre *El corrent G.V. L'obra poètica de Guillem Viladot* (PPU. Barcelona 1986), situava en aquests espai de 'tensió creadora' l'origen d'un discurs, d'una anàlisi i proposta estètica o, simplement, d'un procés de creació.

Per a un i altre autor (i per a molts altres) és en aquesta dialèctica de contraposició i/o de conflicte -ja sigui entre dos plantejaments estètics o intel·lectuals, o ja sigui entre diferents llenguatges i disciplines creatives- on se situa el procés creatiu. I és aquest espai o territori indefinit el què defineix l'obra de Montse Gort i aquest seu primer poemari.

L'autora, nascuda a Lleida l'any 1963, filla i germana d'artista, es mou entre el discurs derivat de la seva formació en Arts Plàstiques i una quotidianitat literària, senzilla i sense pretensions, que beu, però, en un cànon personal inequívocament territorialitzat i que ens porta a un discurs d'una solvència tècnica evident i a una mirada on la ironia i la juguesca hi són determinants.

Poeta discursiva i objectual, l'obra escrita de la Montse Gort participa dels plantejaments plàstics i visuals d'un Guillem Viladot o un Joan Brossa i, en contraposició, els seus poemes objectuals ens remetent directament a la poesia escrita d'una Maria Mercè Marçal o un Màrius Torres. És a dir: el discurs poètic escrit de la Montse Gort i el seu discurs plàstic i visual es retro-alimenten l'un i l'altre, beuen i barregen l'aigua de les mateixes fonts -indistintament plàstiques o literàries- i estableixen aquell aiguabarreg de tensió creativa de què ens parlaven Pont i Argullol on la Montse sura, neda, navega i s'afirma amb una envejable maduresa i naturalitat. El resultat és, per dir-ho en paraules de Jaume Pont, '*un corrent poètic (...) que camina cap a la consciència reclosa de la pròpia identitat. Un corrent: el corrent G. V.*'. En aquest cas, el corrent M. G.